# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **R. R.**, zast. Mgr. Pavlou Rajmanovou, advokátkou, se sídlem Tř. Čs. armády 300, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2010, č. j. 7 Ca 355/2009 – 43,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá**.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), ze dne 7. 12. 2009, se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat žalobci zpět řidičský průkaz č. X, který byl vydán dne 15. 5. 2004 Městským úřadem v Čáslavi a který byl zadržen dne 5. 11. 2009 v rámci silniční kontroly na pozemní komunikaci v obci Čáslav hlídkou Policie České republiky, Dopravní inspektorát v Kutné Hoře. Současně žalobce žádal, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce zejména namítal, že nebyly splněny podmínky pro odebrání řidičského průkazu ve smyslu § 118a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu"), jelikož nedosáhl počtu 12 bodů v evidenční kartě řidiče a nemohl tak ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu pozbýt řidičské oprávnění. O zadržení řidičského průkazu žalobce nebylo dále rozhodováno podle § 118c zákona o silničním provozu.

Podáním ze dne 13. 4. 2010 vzal žalobce žalobu zpět. Zpětvzetí žaloby zdůvodnil tak, že na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 4. 3. 2010, č. j. 52 Ca 27/2009 – 153, a z něj vycházejícího rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 16. 3. 2010, č. j. OVV/P-1404/07-D/36, byla rozhodnutím Městského

úřadu v Čáslavi ze dne 22. 3. 2010, č. j. BS 4/2010, povolena obnova řízení o námitkách žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů. Následně byla provedena oprava záznamu bodů v registru řidičů a řidičský průkaz byl žalobci vydán zpět. S ohledem na důvody v žalobě tvrzené nezákonnosti zásahu a důvody zpětvzetí žaloby žalobce trval na svém návrhu, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, které vyčíslil v celkové výši 4700 Kč.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2010, č. j. 7 Ca 355/2009 – 43, bylo řízení zastaveno. Městský soud dále výrokem II. rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci usnesení k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Pavly Rajmanové, advokátky. Výrokem III. určil, že po právní moci rozhodnutí se žalobci vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč. V odůvodnění se opřel o ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s., podle něhož *soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět*, jakož i ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Výrok II. o náhradě nákladů řízení odůvodnil ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.* Městský soud konstatoval, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení podle tohoto ustanovení se vychází zásadně z procesního výsledku sporu, tj. vztahu výsledku chování žalovaného k požadavkům žalobce vyjádřeným v žalobě. Městský soud proto za chování odpůrce považoval vrácení Policií České republiky zadrženého řidičského průkazu, byť jej fakticky vrátil Městský úřad v Čáslavi jako správní orgán vyřizující agendu řidičských průkazů.

Proti usnesení Městského soudu v Praze podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 14. 6. 2010, podanou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ve které požadoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel důrazně poukazoval na výrok II. napadeného usnesení, přičemž nezákonnost napadeného usnesení spatřoval v tom, že soud řízení zastavil a uložil žalovanému zaplatit náklady řízení, a to přesto, že žaloba byla žalobcem vzata zpět s odůvodněním, že řidičský průkaz mu byl vrácen jiným než žalovaným správním orgánem. Mimo to stěžovatel uvedl, že žaloba byla podle jeho názoru nedůvodná, jelikož řidičský průkaz žalobce byl hlídkou zadržen v souladu se zákonem, a toto své přesvědčení blíže odůvodnil.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, přičemž za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal přípustnost kasační stížnosti ve smyslu § 102 ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s.

Po přezkoumání otázky přípustnosti kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost je nepřípustná**.

Podle § 102 s. ř. s. *je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.*

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. *kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.*

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.*

Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že z jejího obsahu je zřejmé, že kasační stížnost směřuje jen proti výroku II. napadeného usnesení, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, a je proto na základě § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná. Stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybňuje výrok I. napadeného usnesení, jímž městský soud řízení zastavil, a vůbec nezmiňuje výrok III. napadeného usnesení, týkající se vrácení žalobcem zaplaceného soudního poplatku. Napadá výhradně výrok II., kterým byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Je přitom nepochybné, že se jedná o výrok o nákladech řízení, který byl vydán v souladu s požadavky § 61 odst. 1, podle něhož *o povinnosti nahradit náklady řízení rozhodne soud zpravidla v rozsudku nebo usnesení, jímž se řízení končí.* Na závěru, že kasační stížnost co do obsahu směřuje výhradně proti výroku o náhradě nákladů řízení, přitom nic nemění ani formální kasační návrh (petit kasační stížnosti), v němž stěžovatel navrhuje zrušení napadeného usnesení (jako celku).

V této souvislosti je třeba poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, (dostupné z: <www.nssoud.cz>), v němž zdejší soud judikoval, že *ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení*, a dále rozvedl, že *kasační stížnost je pokládána za opravný prostředek mimořádný a že tedy řízení před krajským soudem ve věcech správního soudnictví je řízením jednoinstančním bez možnosti podat řádný opravný prostředek (odvolání), který je běžný v jiných procesních předpisech (např. v občanském soudním řádu). (...) Zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřípustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné*. V rozsudku ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 – 53, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že *za stávající právní úpravy nelze ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případná nesprávná rozhodnutí krajských soudů (Městského soudu v Praze) o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé, nicméně zákonodárce v tomto ohledu přezkoumání rozhodnutí uvedených soudů vyloučil a Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá, než tuto zákonnou úpravu respektovat.*

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Městského soudu v Praze, jakož i další spisové dokumentace k závěru, že kasační stížnost je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná, neboť směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, a kasační stížnost proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl jako nepřípustnou. Z toho důvodu se již nemohl zabývat důvodností námitek stěžovatele v kasační stížnosti uvedených.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu